

POSTANOWIENIE

Dnia 25 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z odwołania M. M.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.
o prawo do renty rodzinnej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 25 marca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 11 czerwca 2014 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 czerwca 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...] – w sprawie M. M. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B. o prawo do renty rodzinnej – oddalił apelację M. M. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Z. z dnia 10 lutego 2014 r., którym oddalono odwołanie wnioskodawczyni od decyzji organu rentowego z dnia 4 lutego 2013 r., odmawiającej M. M. przyznania prawa do renty rodzinnej.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego wnioskodawczyni zaskarżyła skargą kasacyjną. Skargę oparto na drugiej podstawie kasacyjnej określonej w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. dotyczącej naruszenia przepisów postępowania, zarzucając naruszenie art. 381 k.p.c. w związku z art. 278 § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) wskazano na przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do

rozpoznania określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Istotne zagadnienie prawne sprawy – w ocenie autora skargi kasacyjnej – dotyczy potrzeby „rozstrzygnięcia o wzajemnym stosunku przepisów art. 32 pkt 3 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz.U. Nr 40, poz. 267 ze zm.) i art. 68 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.), tj. rozstrzygnięcia, czy ustalenie przez organ rentowy daty powstania całkowitej niezdolności do pracy na okres zatrudnienia wyklucza możliwość uzyskania renty rodzinnej i przyjęcia, że całkowita niezdolność do pracy istniała przed podjęciem zatrudnienia, jeżeli jako przyczynę niezdolności do pracy w obu przypadkach wskazujemy to samo schorzenie”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wnioskodawczyni nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Wypada przypomnieć, że zagadnienie prawne w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. to zagadnienie, które nie tylko wiąże się z określonym

przepisem prawnym (określonymi przepisami prawnymi) lub ogólniej uregulowaniem prawnym, lecz którego wyjaśnienie ma także znaczenie dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy oraz innych podobnych spraw. Istotność zagadnienia prawnego polega na tym, że w danej sprawie występuje problem prawny mający znaczenie dla rozwoju wykładni prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11). Nie stanowi okoliczności uzasadniającej rozpoznanie skargi kasacyjnej potrzeba wykładni przepisów, których naruszenie nie zostało wskazane jako podstawa skargi (por. pogląd Sądu Najwyższego, wyrażony w postanowieniu z 4 września 2002 r., I PKN 682/01, OSNAPiUS 2002 nr 24 - wkładka poz. 5). Nie stanowi okoliczności uzasadniającej rozpoznanie skargi kasacyjnej potrzeba wyjaśnienia jakiegoś zagadnienia prawnego, jeżeli zagadnienie to nie ma powiązania z podstawami skargi kasacyjnej (a ściślej - z przepisami wskazanymi jako naruszone w ramach podstaw skargi kasacyjnej). Jeżeli wnoszący skargę kasacyjną powołuje się na potrzebę wykładni określonych przepisów prawnych, to potrzeba taka musi odnosić się przynajmniej do jednej z przytoczonych podstaw kasacyjnych (por. wyrok Sądu Najwyższego z 15 kwietnia 2002 r., II UKN 256/01, Prok. i Prawo 2002 nr 10, s. 44). Wynika z tego, że Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania m.in. wówczas, gdy skonstruowane przez skarżącego zagadnienie prawne nie ma powiązania z podstawami skargi. Na podstawie art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod rozwagę nieważność postępowania. Sąd Najwyższy rozpoznaje sprawę w granicach skargi kasacyjnej, które wyznaczają - między innymi - podstawy skargi, a w ich ramach zarzuty naruszenia konkretnych przepisów prawa (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 13 stycznia 2009 r., I UK 283/08, Lex nr 738340).

Odnosząc powyższe wywody na grunt rozpoznawanej sprawy należy stwierdzić, że skarżąca nie przedstawiła istotnego zagadnienia prawnego sprawy w rozumieniu powołanego już art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przedstawione w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zagadnienie dotyczy wskazanych w nim przepisów prawa materialnego; tymczasem skarga nie ma w ogóle podstawy kasacyjnej dotyczącej naruszenia przepisów prawa materialnego określonej w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.